

Szakács Emma

Eltűnt s visszajön!

Az árnyak néha rám törnek,
Mint sötét felhők, mik nem érnek.
Egy üres szoba, néma csend,
A szívem súlya, mint egy hegy.

Az álmok elúsznak, mint hajó a vizen,
S a napfény is csak távoli ígéret,
Mikor a lélek fáradt, s a szív kimerült,
A boldogság szigete messze eltűnt.

A tükörben nézve ki ez az idegen?
A mosoly eltűnt, a nevetés nem éppen,
De néha egy fénycsóva hirtelen feltűnik,
Egy emlék, egy érzés, ami újra megérint.

Bár a sötétség néha elborít,
A remény szikrája mégis itt van, nem szorít,
Mert a lélek ereje, mint a napfény,
Még a legnagyobb viharban is éled, él és remél.

Ez a harc, amit vívok, nem könnyű,
De tudom, hogy a fájdalom nem örök, nem mély,
Minden eső után jön a szivárvány,
A szívem újra megnyílik, és talál új utat, új álmot.

2024.10.06.